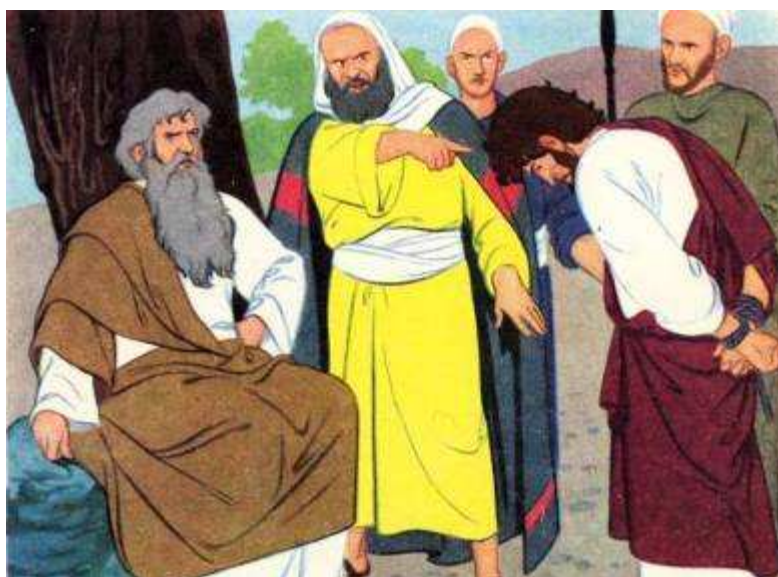

2. Boží přikázání: Nevezmeš jména Božího nadarmo

Druhé Boží přikázání nám ukládá ctít Boží jméno. Nejtěžší urážka pro svaté Boží jméno je klení. A přece tolik lidí na světě kleje jakoby na tom nezáleželo. Jiná těžká Boží urážka je falešná nebo nedovolená nebo zbytečná přísaha, protože přísahat znamená brát Boha za svědka, že je pravda to, co říkáme. Pozorně si prober následující a naučíš se, co musíš dělat, abys ctil svaté Boží jméno, a jak se máš zachovat, kdybys někoho slyšel mluvit d'áblovou řečí, tj. kdybys někoho slyšel klít.

Když táhli Židé s Mojžíšem pouští, stalo se jednoho dne, že jeden z nich v zlosti zaklel. Ostatní Židé byli tím hrozně vyděšeni, avšak nevěděli, jak by se měl potrestat tak těžký hřích.

Zeptali se tedy Mojžíše. Postavili onoho člověka před Mojžíše a obžalovali jej, že zneužil Božího jména ke klení.

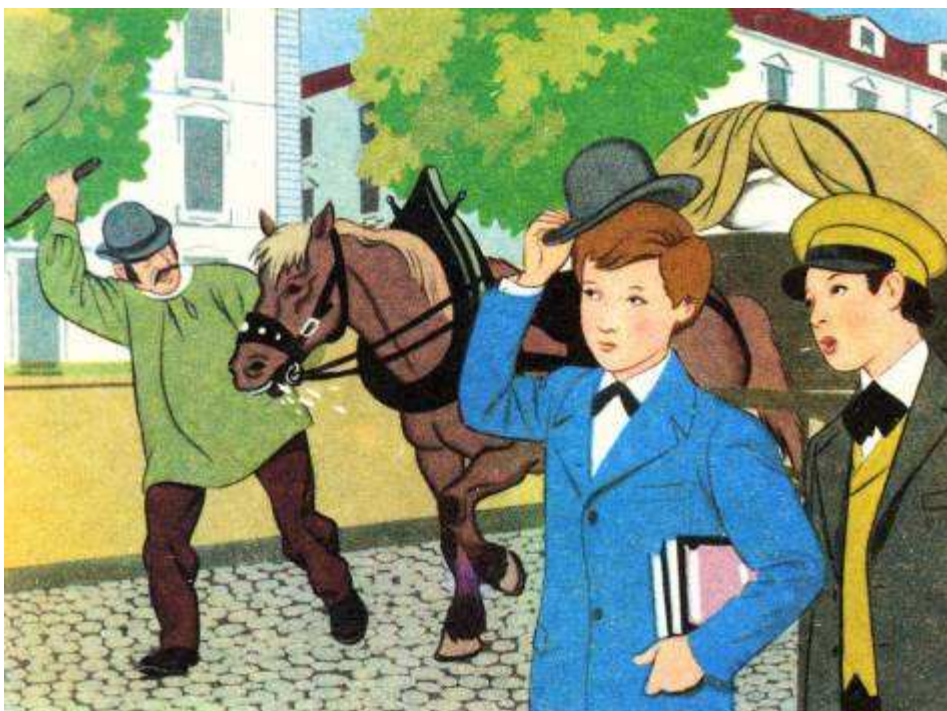
Ale ani Mojžíš nevěděl, jak ho za to potrestat, a řekl: „Poprosím Pána Boha, aby mi oznámil, jak má být potrestán, kdo klel proti Bohu.“ Pán Bůh Mojžíšovi odpověděl: „Kdo klel, je hoden smrti.“ Onen muž tedy byl ukamenován. Pán Bůh za starých dob dával lidem tak přísné naučení, protože chtěl, aby se klení hrozili.

Dnes však bohužel mnoho lidí kleje. V tramvaji, ve vlaku, v úřadě i doma, všude slyšíme klít i takové lidi, o kterých bychom na pohled řekli, že jsou slušně vychováni. Kdo však kleje, je nevychovanec a sprost'ák. Kdo si hledí své cti, ten se tak nespustí, aby užíval ošklivých a hanebných řečí.

Katolický chlapec či dívka, slyší-li někoho klít, měl by si vždycky vzpomenout na to, co udělal Dominik Savio. Jednou slyšel, jak jeden pán ošklivě zaklel. Dominik si dodal odvahy a slušně onoho pána poprosil, aby neklel, když se hněvá. Pán byl tak překvapený, že mu to slíbil.

Jindy slyšel, jak kočí bije koně, a přitom hrozným způsobem kleje a uráží Boha. Protože Dominik viděl, že by kočí na něho nedal, smekl jen klobouk a odprosil Pána Boha za urážku. Slyšel-li někoho klít, říkával potichu: „Pochválen buď Ježíš Kristus!“

Jiný velmi ošklivý zvyk je, pro každou maličkost brát Boží jméno nadarmo. Je to také hřích, i když méně těžký než klení. Děvče na našem obrázku dostalo darem pannu a volá: „Pane Bože, ta je krásná!“ Neužívejme svatého Božího jména jen tak a pro každou maličkost! Je to nejen hloupé, ale i urážka pro Pána Boha.

Druhé Boží přikázání také zakazuje přísahat při nedovolených věcech. Taková přísaha je hrozná Boží urážka, protože se někdo dovolává Boha jako svědka, a tedy jako pomocníka ke zlému; proto je taková přísaha neplatná. V Písmu svatém čteme, že Herodes dal stít hlavu svatému Janu Křtiteli, protože se k tomu zavázal přísahou. Spáchal tím dvojnásobný těžký hřích: jednak dal zavraždit nevinného člověka, a pak se ještě opovážil dovolávat se přitom přísahou Boha.

Jiný hřích proti druhému Božímu přikázání je křivá přísaha. Proto také svatý Petr velmi těžce zhřešil, když ze strachu Krista Pána nejen zapřel, ale dokonce přísahal, že ho vůbec nezná. Brát Pána Boha za svědka pro něco, co není pravda, znamená dělat z Boha lháře. A to je těžký hřích.

Přísaha je velká a svatá věc. Proto Pán Bůh zakázal přísahat pro každou maličkost a nebo ve věcech, na kterých mnoho nezaleží. Chlapec na obrázku má strach, že by mu ostatní nevěřili, a proto říká: „Ne, já jsem při hře nešidil, přísahám!“ Protože hra není důležitá věc, je to hřích při ní přísahat, i když říkáme pravdu.

Ve věcech důležitých však přísahat smíme. Tak na příklad přísahají svědkové před soudem. Také velké závazky občana vůči národu a vlasti, vojáka vůči státu, kněze vůči Církvi se stvrzují slavnostní přísahou, aby nabyly neochvějně platnosti i před Bohem.

Druhé Boží přikázání nás také zavazuje plnit sliby, které jsme Pánu Bohu učinili, aby vyslyšel naši modlitbu. Takový slib je třeba brát velmi vážně a nikdy nesmíme Pánu Bohu něco slibovat lehkomylně. Děti by raději neměly dělat sliby vůbec, rozhodně už ne, aniž se předem zeptají rodičů. Karlíček je velmi nemocný. Proto slibuje Panně Marii: „Milá Panno Maria, uzdravíš-li mě, slibuji ti, že daruji všechny svoje hračky chudému Jarouškovi, co bydlí v podkroví.“

Panna Maria Karlíčkovu modlitbu vyslyšela a za několik málo dní je zas úplně zdravý. On teď ovšem musí daný slib opravdu dodržet, ať je mu to sebevíc zatěžko. A už se tedy vyšplhal po příkrých schodech do podkroví a z vděčnosti k Panně Marii staví před udiveného Jarouška všechny svoje hračky.

Salesiánská Pomocnice křesťanů